

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 131.

38te Møde.

Onsdagen den 20de Marts.

(Fortf.)

Regering (fortsat): Det er fuldkommen rigtigt, at Antallet af Beboerne og Antallet af Bagere ikke staae i det samme Forhold, men Brodbagningens Billighed vil netop komme til at beroe derpaa, at saa Folk i store Bagerier kunne frembringe meget Brød, og det er altsaa ingenlunde sagt, at det Rum, hvori der for Diebliffet bages, at de Dvnes Antal og Størrelse, som nu anvendes, er af den Bessaffenhed, at jo Befolkningen i Kjøbenhavn i Forhold til deres Productivitet er gunstigere stillet end dengang, Bestemmelsen blev tagen med Bagergaardene. Naar jeg saaledes har forsøgt igjen at stille Sagen her paa sit rette Standpunkt, da har jeg kun gjort det for desto lettere at gjøre Forsamlingen det forstaaeligt, hvorfor jeg fra det første Diebliff af traadte frem med en Sammenligning mellem Bagergaardseierlauget og Frihartkornseierlauget. Jeg sagde dengang, at Frihartkornseierlauget — som man tiltænkte nogle og halvfjerdsindstyve Mars Udsættelse, inden de i Grunden skulde komme til at betale den samme Afgift som de andre Skatteydere i Landet — forekom mig noget gunstigere stillet i Forhold til Bagergaardseierlauget, som ikke fik mere end 10 Mars Genstand, og jeg troer, at naar man nøie fassholder, at, hvormeget vi endog her tale om Erstatning, saa er det dog kun en Genstand paa begge Steder i Mæemaal, thi vi have kun forandret Formen, under hvilken vi give Genstanden for Frihartkornseierlauget, idet vi have disconteret de 70 Mar og capitaliseret dem for strax at kunne afgjøre det, og det er man kommet til af 2 Grunde, antager jeg, nemlig deels fordi man i Skatteforskjellen havde en bestemt Matricul at kunne holde sig til, Noget, man saa at sige kunde maale sin

Billighedsfølelse efter, og derved komme til et Slags Idee om en Størrelse, som kunde fremstilles i Tal; og deels, idet man har søgt at vinde den fornødne Tid, for at lade de Paaagjældende selv opsamle en Capital, hvormed de skulde blive betalte. I det ene Tilfælde, nemlig det med Frihartkornseierlauget, have vi strax villet naae en Afgjørelse i den ydre Verden, en Afgjørelse i Bessatningsydelsen, og det have vi gjort, fordi der til denne Afgjørelse bandt sig langt vigtigere Offre, som man krævede af det samme Laug, og som man vilde have ydede strax; derfor, siger jeg, kom vi til den anden Afgjørelsesmaade, men som i det Bessentielle bliver en længere Genstand. Denne Genstand forekommer mig for lang, og derfor er jeg ved denne Leilighed gaaet løs paa at forkorte den; men det hører nu forøvrigt ikke herhen, hvorledes. Nu kommer jeg altsaa igjen til at spørge: men er da enten den Genstand, vi give Bagergaardseierlauget, tilstrækkelig lang i Forhold til den Genstand, jeg for min Part tænker at give det andet Laug, eller er den for kort, eller taber jeg formeget derved, at jeg ikke strax kommer til Nydelsen af det Gode, vi komme til ved at gaae den anden Vej, nemlig, at fra det første Diebliff blive Forholdene stilledede lige, uden Hensyn til, hvorledes jeg indretter det Bagvedliggende og skaffer det, som Nogle kalde retfærdig Erstatning, Andre en Billighedsydelse, og atter Andre en Genstand i Tiden for at ordne deres Forhold? Jeg troer, at Tiden er for lang, dersom vi ikke finde paa en Maade til strax at komme til Nydelsen, og for kort maaskee, isald vi paa nogen Maade betragtede det som Erstatning, thi jeg vil ikke kunne indrømme, at det ikke skulde kunne betragtes som en Erstatning, naar man gaaer ud fra den Anskuelse, at vi, som kalde det en Erstatning eller Noget, som idetmindste har nogen Lighed med en Erstatning, at vi mene, at vi med Dette strax kunne lade Ligheden ind-